

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: V. Q. N., narozený „X“, státní příslušnost Vietnam,
t. č. zajištěný v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
se sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2019, č. j. KRPU-33391-24/ČJ-2019-040022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě ve znění jejího doplnění ze dne 19. 3. 2019 prostřednictvím jemu ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 17. 2. 2019, č. j. KRPU-33391-24/ČJ-2019-040022, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s ust. § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění, přičemž dle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona doba trvání zajištění byla stanovena na 90 dnů od okamžiku omezení jeho osobní svobody, k čemuž došlo dne 15. 2. 2019 v 16:30 hodin.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění namítal, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabývala existencí vážné újmy hrozící žalobci. Žalobce hodlal na území Německa požádat o mezinárodní ochranu, přičemž uvedl, že za problém, kterému by musel při svém návratu do Vietnamu čelit, považuje své zadlužení. Připomněl, že podmínkami, které musí být v případě rozhodnutí o zajištění cizince splněny, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, sp. zn. 7 As 79/2010. Trval na tom, že žalovaná zatížila napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť se v napadeném rozhodnutí nevypořádala s obavou žalobce z hrozící závažné újmy a opomněla se vyjádřit k míře realizovatelnosti účelu zajištění. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 5 Azs 236/2015. Žalobce zdůraznil, že za snahou o podání žádosti o mezinárodní ochranu mohou stát azylově relevantní důvody, tedy i existence vážné újmy, která žalobci hrozí v jeho vlasti, žalovaná se však případnou vážnou újmou nikterak nezabývala.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K věci uvedla, že cílem cesty žalobce bylo Německo, kde žalobce chtěl požádat o azyl kvůli zdravotním potížím a lepším ekonomickým podmínkám. Z Vietnamu vycestoval do Rumunska, kde pobýval na základě rumunského víza. Jelikož byla práce v Rumunsku náročná, rozhodl se nelegálně vycestovat do Německa. Sám doznal, že vnější schengenskou hranici vědomě překročil v úkrytu v dodávce se zbožím. Nucené vycestování do Vietnamu by nemělo žádný dopad do jeho soukromého a rodinného života, neexistují ani jiné překážky vycestování. Žalobce požádal o vyrozumění svého zastupitelského úřadu a chtěl se vrátit do Vietnamu, aby si zde mohl doléčit nohu. Žalovaná konstatovala, že žalobce nikdy neuvedl jako důvod své případné žádosti o mezinárodní ochranu své zadlužení, uváděl pouze problémy s nohou a hlavou. Návratu do Vietnamu se neobával. Žalovaná si před vydáním napadeného rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko k otázce vycestování, z něhož vyplynulo, že vycestování žalobce do Vietnamu je možné. Realizovatelnost správního vyhoštění žalovaná posoudila na základě známých skutečností. Dle žalované na projednávaný případ nelze aplikovat závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 5 Azs 236/2015. Žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí neuvedl žádné relevantní důvody, ze kterých by plynula hrozba vážné újmy v domovském státě. Jestliže žalobce neuvedl konkrétní důvody svých obav z návratu do Vietnamu, nelze žalované vytýkat, že se jimi nezabývala.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
6. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 15. 2. 2019 bylo zjištěno, že žalobce byl na základě readmisní dohody převzat na bývalém hraničním přechodu Petrovice - Bahratal hlídkou Policie České republiky. Žalobce byl podezřelý, že na území České republiky vstoupil neoprávněně. Z tohoto důvodu byl žalobce dne 15. 2. 2019 v 16:30 hodin zajištěn dle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dle pracovního překlada byl žalobce zadržen hlídkou BPOL dne 15. 2. 2019 kolem 7:15 hodin při kontrole osobního vozidla Škoda Octavia s rumunskou reg. zn. „X“, které jelo ve směru z České republiky směrem na Drážďany. Při následné kontrole byli na zadních sedadlech zjištěni tři cizinci, kteří na výzvu neprokázali svou totožnost. Z důvodu podezření na nelegální vstup na území Německa bez platného cestovního dokladu, víza nebo povolení k pobytu byly všechny osoby zadrženy.
7. Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 16. 2. 2019, č. j. KRPU-33391-15/ČJ-2019-040022, vyplývá, že dne 15. 2. 2018 bylo správním orgánem zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců, spočívající v tom, že žalobce pobýval nejméně dne 15. 2. 2019 na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu není oprávněn. Proto bylo podle ust. § 118 a § 119 zákona o pobytu cizinců s žalobcem zahájeno správní řízení. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno, a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že převzal stejnopis tohoto oznámení.
8. Z protokolu o výslechu účastníka správního řízení ze dne 16. 2. 2019 soud zjistil, že cílem žalobce bylo dostat se do Německa, kde chtěl požádat o azyl, protože má problémy s nohou a hlavou. Z Vietnamu odcestoval letecky dne 4. 12. 2018 do Rumunska na svůj cestovní doklad a platné rumunské vízum. V Rumunsku mu převaděči odebrali pas, pracoval zde měsíc a půl na stavbě na základě pracovního povolení. Jelikož bylo toto zaměstnání náročné, rozhodl se odejít do Německa, kde chtěl požádat o azyl kvůli občasným bolestem nohy. Převaděči zaplatil 5 000 euro, aby jej převezl z Rumunska do Německa. Z Rumunska odcestoval dne 13. 2. 2019 společně s dalšími dvěma Vietnamci. Cestovali osobním vozidlem, zejména v noci, hranice překračovali ukrytí v dodávce se zbožím. Žalobce chtěl požádat o azyl v Německu, jelikož tam jsou nejlepší ekonomické podmínky. Skutečnosti, že se nachází na území České republiky neoprávněně, si byl Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vědom. V České republice nemá žalobce žádné příbuzné, jen v Německu má sestřenicí, u které by mohl pobývat. Ve Vietnamu má manželku a dvě děti. Na území České republiky ani Vietnamu nemá žádný majetek. Při zadržení policií měl u sebe jen malou hotovost vietnamské měny. Žalobci nebyl znám žádný důvod, který by mu bránil v návratu do země původu, ani mu nebyla známa žádná překážka, která by mu bránila ve vycestování. Požádal o vyrozumění zastupitelského úřadu Vietnamu a uvedl, že se chce vrátit do Vietnamu, aby si zde mohl doléčit nohu.

9. Dále soud ze správního spisu zjistil, že žalovaná si jako podklad pro rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, podle kterého je vycestování žalobce do Vietnamu možné. Žalobce byl s tímto stanoviskem dne 17. 2. 2019 seznámen.
10. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Podle odstavce 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
11. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
 - a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.
12. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
13. Podle ust. § 179 odst. 1 není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu považuje (a) uložení nebo vykonání trestu smrti, (b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, (c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo (d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
15. Soud se zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné v rozsahu žalobních námitek, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatečném vyhodnocení existence vážné újmy.
16. Jak vyplynulo ze správního spisu předloženého žalovanou a ze žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaná v rámci své úvahy vycházela zejména z informací poskytnutých žalobcem v protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 16. 2. 2019. Z uvedené listiny vyplynulo, že cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl požádat o azyl zejména z ekonomických důvodů. Neměl v úmyslu požádat v České republice o azyl. Zároveň však uvedl, že v Německu by o něj požádal, kdyby nebyl policií zadržen. Žádné obavy o svůj život v případě návratu do země původu neměl. Dále si žalovaná jako podklad svého rozhodnutí vyžádala závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. V závazném stanovisku bylo výslovně uvedeno, že vycestování žalobce zpět do Vietnamu je možné. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že úmysl neoprávněně vstoupit na území jiného státu schengenského prostoru byl zřejmý z chování žalobce, který byl zadržen na území Německa, když cestoval osobním automobilem z České republiky. Minimálně v den kontroly dne 15. 2. 2019 se žalobce rovněž nacházel na území České republiky bez platného cestovního dokladu a bez víza. Přestože dle svého tvrzení dobrovolně odevzdal svůj cestovní doklad převaděčům, pokračoval v cestě až do Německa. Žalobce rovněž vypověděl, že na území České republiky nemá nikoho, kdo by mu mohl pomoci řešit nepříznivou situaci.
17. Na základě výpovědi žalobce žalovaná dále dovodila, že žalobce nemá na území České republiky bydliště, nemá zde žádnou blízkou osobu a ani nemá dostatek finančních prostředků. Rovněž nebyla do doby jeho zajištění složena žádná finanční záruka. Žalobce neprokázal, že by disponoval potřebnou finanční hotovostí ani to, že by si finanční prostředky dokázal zajistit. Na základě uvedených skutečností žalovaná konstatovala, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo neúčelné a s přihlédnutím k poměrům žalobce i nemožné. Žalovaná uzavřela, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti cizince pohybujícího se nelegálně na území států Evropy, navíc bez cestovního dokladu, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Důvěryhodnost žalobce byla proto oslabena, neboť jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se bude buď na území České republiky skrývat, nebo se pokusí opět vycestovat do Německa. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí posoudil jako přezkoumatelné, neboť žalovaná v něm podrobně rozvedla, z jakých důvodů byl žalobce zajištěn, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházela, a proč nepřistoupila k uložení zvláštního opatření.
18. Na tomto místě soud konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území České republiky. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zajištění cizince vyšly najevo (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, dostupné na www.nssoud.cz).

19. V daném případě je při hodnocení odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí také nutno vzít v úvahu již shora zmíněnou předběžnost rozhodnutí o zajištění, která je zdůrazněna i tím, že toto rozhodnutí je prvním úkonem v řízení (srov. ust. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a správní orgán tak vychází z dosud nekompletních spisových materiálů (řízení o správním vyhoštění je teprve zahájeno), které však v daném případě dostatečně odůvodňují rozhodnutí o zajištění.
20. V daném případě žalovaná vycházela z vyjádření samotného žalobce a posuzovala jeho konkrétní situaci, jak je z žalobou napadeného rozhodnutí zřejmé. Žalobce sice uvedl, že v Německu by o azyl požádal, avšak nezmínil se o žádných konkrétních hrozbách, které by mu v zemi původu hrozily. Naopak uvedl, že mu nejsou známy žádné překážky ve vycestování zpět do země původu. Cílovou zemí žalobce bylo Německo a i po svém propuštění by jeho kroky směřovaly do Německa. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 236/2015-34 (dostupný na www.nssoud.cz), na který odkazoval žalobce, se tak na daný případ nevztahuje, neboť žalobce od počátku uváděl, že do Německa chtěl vycestovat, jelikož tam jsou nejlepší ekonomické podmínky. Ekonomické důvody však nejsou azylově relevantní (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005-63, dostupný na www.nssoud.cz), a proto žalovaná nepochybila, když je za možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince nepovažovala.
21. Je pravdou, že žalovaná se překážce vycestování žalobce z možných azylových důvodů věnovala pouze obecným způsobem. Nicméně soud argumentaci žalobce, že v případě realizace jeho vyhoštění do země původu mu hrozí značná újma, přijmout bez dalšího nemohl, neboť nešlo přehlédnout rozpor mezi skutečnostmi tvrzenými žalobcem v řízení před soudem a v samotném protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 16. 2. 2019. V protokolu o výsledku účastníka správního řízení žalobce totiž uvedl, že jeho cílem bylo dostat se do Německa, kde chtěl požádat o azyl kvůli svým problémům s nohou a hlavou. Z dalšího průběhu výsledku však vyplynulo, že žalobce s hlavou žádné zdravotní potíže nemá a pravé koleno ho bolí jen občas. Navíc přiznal, že jeho motivací požádat o azyl právě v Německu byly dobré ekonomické podmínky v zemi. Za podstatnou v tomto směru soud považuje skutečnost, že žalobce ve správním řízení ani netvrdil, že by mu při návratu do země původu hrozila jakákoliv újma či že by byl v zemi původu pronásledován. Žalobce se ve správním řízení ani náznakem nezmínil, že by měl mít ve Vietnamu problémy se zadlužením, případně že by mu přímo hrozila vážná újma v souvislosti s politickou situací v zemi. Nelze proto v případě žalobce jakkoli hovořit o překážkách bránících jeho zajištění či o překážkách realizace správního vyhoštění, které by byly v době rozhodování o zajištění známy nebo před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo.
22. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Jestliže žalobce uvádí, že se žalovaná důvody, pro které chtěl v Německu požádat o mezinárodní ochranu, nezabývala, pak soud konstatuje, že žalovaná se jimi zabývala v dostatečném rozsahu vzhledem k obecnému tvrzení žalobce, který před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí v protokolu o výsledku účastníka

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního řízení ze dne 16. 2. 2019 pouze uvedl, že by o azyl požádal v Německu až později, pokud by nedošlo k jeho zadržení policií. Během správního řízení uvedl, že pro cestu do Německa se rozhodl z ekonomických důvodů a proto, že pro něj byla práce v Rumunsku náročná. Žalobce tedy ani sám netvrdil, že se obává o svůj život, uvěznění či mučení v případě návratu do země původu. Je tedy možno konstatovat, že v době rozhodnutí žalované nebyly prokázány důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná se otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabývala v dostatečné míře a v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, legitimně dospěla k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění v případě žalobce, a tedy že správní vyhoštění je reálně proveditelné, ač s překážkou v podobě vystavení náhradního cestovního dokladu, neboť podle tvrzení žalobce jej dle dohody odevzdal převaděčům. Po přezkoumání obsahu správního spisu se s tímto závěrem správního orgánu ztotožnil i soud.

23. Soud dále konstatuje, že žalobce vědomě nelegálně vstoupil a pobýval na území České republiky, jeho cílem je i přes jeho zadržení českými policejními orgány nadále se dostat do Německa, na území České republiky nemá žádné vazby ani finanční prostředky, takže všechny tyto skutečnosti ve svém souhrnu zjevně svědčí o tom, že je u něj dáno nebezpečí útěku a tím i maření uloženého správního vyhoštění.
24. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
25. Současně soud dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ta je navíc ani nepožadovala.
26. Výrokem III. rozsudku soud dle ust. § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Jindřichovi Lechovskému, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 3. 2019, č. j. 78 A 7/2018-19. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle ust. § 7 bod 5, ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí věci - § 11 odst. 1 písm. b), doplnění žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)] a z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a z částky 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)